

Kako se je kuhala ta jed naprej, nihče ne ve. Tekli smo proti šoli in na skrivnem nas je menda vse pekla vest, kaj lahko rodi to nepremišljeno ravnanje.

A kazen nam je bila že za petami. Med poukom je nekdo potrkal na šolska vrata in čuli smo, kako je nadzornik delavcev nekaj pripovedoval gospodični učiteljici. Slutili smo, kaj bo. Naše slutnje so se kaj kmalu uresničile.

Gospodična je prišla v sobo, a nič kaj prijaznega obraza, in je velela strogo: »Po šoli počakajte vsi oni, ki hodite preko Save domov!«

Kako smo opravili, si lahko mislite. Prav na kratko vam povem. Odpuščanja smo morali iti prosit — in to tam pri mostu, kjer smo grešili, pa vpričo vseh delavcev. Joj, kako je bilo to hudo! Rajši bi bili tri dni zapored zaprti.

Tisti dan smo šli domov tako potepeni kakor volk, ki je ušel ovčarskemu psu. Še domov nismo šli skupaj kot po navadi. Jaz sem krenil čisto sam skozi najbližje grmovje.

Od tistega nesrečnega dne smo jo vselej tako na tihem pobirali čez brv, da nas delavci niti opazili niso.

Črni kuharček se nam je pa še posmehoval in nam nekaj govoril v svojem jeziku, česar pa nismo razumeli. Gregorinov Jože mu je zabrusil: »S teboj se še menimo ne! Ti si premajhen za nas, pa pretrde butice, ker še zdaj ne znaš povedati po naše!«

S to slovesno izjavo smo končali boj s svojim protivnikom v trdni zavesti, da smo zmagali mi in ne oni.

Gregor Mali; Vrabček.

*Na drevesu vrabček poje
zgodbe mične, znane svoje;
mimo pride deček mlad,
pa bi lepih pesmic rad:
»Vrabček, o prijatelj moj,
lepo pesem mi zapoj!«*

*Vrabček na drevesu poje:
»Palec gleda z noge tvoje.
Ne verjameš? Le poglej —
pa nikomur ne povej!«*